

Sygn. akt : II AKa 329/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 września 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący	SSA Witold Mazur
Sędziowie	SSA Beata Basiura SSA Alicja Bochenek (spr.)
Protokolant	Oktawian Mikołajczyk

przy udziale Prokuratora Prok. Apel. Andrzeja Jużkowa

po rozpoznaniu w dniu 6 września 2012 r. sprawy

M. K., s. S. i M., ur. (...) w C.

oskarżonego z art. 62 ust 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i inne,

na skutek apelacji obrońcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 19 marca 2012 r., sygn. akt XVI K 97/10

1. zmienia zaskarżony wyrok w pkt 2, 3, 4, 5, 6 i 7 w ten sposób, że przyjmuje, iż przypisane w nich oskarżonemu M. K. czyny stanowią ciąg przestępstw z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 kk

i z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii

w zw. z art. 12 kk i art. 64 § 1 kk i za to na mocy art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca

2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 91 § 1 kk wymierza oskarżonemu jedną karę w wysokości 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

2. uchyla rozstrzygnięcie o karze łącznej zawarte w pkt 9 i w to miejsce na mocy art. 91 § 2 kk orzeka oskarżonemu M. K. nową karę łączną w wymiarze 1 (jednego) roku i 8 (ośmiu) miesięcy;

3. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

4. zasądza od Skarbu Państwa (Sądu Okręgowego w Katowicach) na rzecz adwokata B. J. – Kancelaria Adwokacka w K., kwotę 738 zł (siedemset trzydzieści osiem złotych), w tym 23 % podatku VAT, z tytułu obrony z urzędu udzielonej oskarżonemu M. K. w postępowaniu odwoławczym;

5. zwalnia oskarżonego M. K. od kosztów sądowych postępowania odwoławczego, którymi obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 19 marca 2012 roku Sąd Okręgowy w Katowicach, sygn. akt XVI K 97/10 uznał oskarżonego **M. K.** za winnego tego, że:

1. działając w warunkach ciągu przestępstw dopuścił się następujących przestępstw:

- w dniu 9 października 2009 roku w C., wbrew przepisom ustawy, posiadał środki psychotropowe w postaci 0,052 grama amfetaminy o 100 % czystości, przy czym przypadek ten stanowi wypadek mniejszej wagi, czym wyczerpał znamiona występku z art. 62 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii

- w dniu 14 października 2009 roku w C., wbrew przepisom ustawy, posiadał środki psychotropowe w postaci 0,016 grama amfetaminy o 100 % czystości, przy czym przypadek ten stanowi wypadek mniejszej wagi, czym wyczerpał znamiona występku z art. 62 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i za oba te przestępstwa na mocy art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu jedną karę w wymiarze 6 miesięcy pozbawienia wolności;

nadto:

2. działając w warunkach ciągu przestępstw dopuścił się następujących przestępstw:

- w listopadzie 2008 roku w C., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił odpłatnie D. W. 5 gram marihuany, uzyskując

w ten sposób korzyść majątkową w postaci nie mniejszej niż 120 złotych oraz

1 grama amfetaminy, uzyskując w ten sposób korzyść majątkową w postaci 30 złotych, przy czym czynu tego dopuścił się będąc skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Chorzowie z dnia 6 marca 2006 roku, sygn. akt II K 482/05 za umyślne przestępstwo podobne z art. 280 § 1 k.k. na karę 3 lat pozbawienia wolności, którą odbył w ramach kary orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Chorzowie z dnia 3 stycznia 2007r., sygn. akt II K 577/09,

w okresie od 19 lutego 2003r. do 16 stycznia 2005r. i od 5 lipca 2006r. do 12 grudnia 2007r., czym wyczerpał znamiona występku z art. 59 ust. 1 ustawy

z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

- w okresie od stycznia do lutego 2009 r. w C., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił odpłatnie D. W. 3 gram marihuany, uzyskując w ten sposób korzyść majątkową w postaci nie mniejszej niż 60 złotych, przy czym przyjął, że czynu tego dopuścił się działając w warunkach wyżej opisanego powrotu do przestępstwa z art. 64 § 1 k.k., czym wyczerpał znamiona występku z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku

o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k., i za oba te przestępstwa na mocy art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu jedną karę w wymiarze 1 roku pozbawienia wolności;

nadto

3. w lipcu 2009 r. udzielił odpłatnie D. W. 1 grama marihuany, uzyskując w ten sposób korzyść majątkową w postaci nie mniejszej niż 30 złotych, przy czym przyjął, że czynu tego dopuścił się działając w warunkach wyżej opisanego powrotu do przestępstwa z art. 64 § 1 k.k., czym wyczerpał znamiona występku z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku

o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k., i za to na mocy art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw.

z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności;

nadto

4. działając w krótkich odstępach czasu, w realizacji z góry powziętego zamiaru w okresie od 1 kwietnia 2008 r. do 30 listopada 2008 r. w C., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił odpłatnie B. C. co najmniej 13 gram marihuany, uzyskując w ten sposób korzyść majątkową w postaci nie mniejszej niż 390 złotych oraz aparatu telefonicznego marki S. (...) o wartości 300 złotych, przy czym przyjął, że czynu tego dopuścił się działając w warunkach wyżej opisanego powrotu do przestępstwa z art. 64 § 1 k.k., czym wyczerpał znamiona występku z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i art. 64 § 1 k.k. i za to na mocy art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

nadto

5. działając w krótkich odstępach czasu, w realizacji z góry powziętego zamiaru w okresie od 1 maja 2009 r. do 31 lipca 2009 r. w C., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił odpłatnie K. J. 6 gram amfetaminy, uzyskując w ten sposób korzyść majątkową w postaci 150 złotych, przy czym przyjął, że czynu tego dopuścił się działając w warunkach wyżej opisanego powrotu do przestępstwa z art. 64 § 1 k.k., czym wyczerpał znamiona występku z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i art. 64 § 1 k.k., i za to na mocy art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności;

6. działając w krótkich odstępach czasu, w realizacji z góry powziętego zamiaru w okresie od 1 kwietnia 2009 r. do 31 lipca 2009 r. w C., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił odpłatnie D. B. co najmniej 10 gram amfetaminy, uzyskując w ten sposób korzyść majątkową w postaci 205 złotych, przy czym przyjął, że czynu tego dopuścił się działając w warunkach wyżej opisanego powrotu do przestępstwa z art. 64 § 1 k.k., czym wyczerpał znamiona występku z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i art. 64 § 1 k.k., i za to na mocy art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

7. działając w krótkich odstępach czasu, w realizacji z góry powziętego zamiaru w okresie od 1 maja 2009 r. do 31 sierpnia 2009 r. w C., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił odpłatnie T. K. 6 gram amfetaminy, uzyskując w ten sposób korzyść majątkową w postaci telefonu komórkowego o nieustalonej marce, srebrnej bransoletki oraz aparatu telefonicznego marki N. o łącznej wartości 250 złotych, przy czym przyjął, że czynu tego dopuścił się działając w warunkach wyżej opisanego powrotu do przestępstwa z art. 64 § 1 k.k., czym wyczerpał znamiona występku z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i art. 64 § 1 k.k., i za to na mocy art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

nadto

8. na mocy art. 414 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 k.p.k. uniewinnił oskarżonego od popełnienia czynów opisanych w punktach II i VI aktu oskarżenia, a kosztami postępowania w tym zakresie obciążył Skarb Państwa,

9. na mocy art. 91 § 2 k.k. wymierzył oskarżonemu karę łączną 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności;

10. na mocy art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek równowartości osiągniętej korzyści majątkowej z popełnionych przestępstw w łącznej kwocie 1.125 złotych.

11. na mocy powołanych przepisów ustawy orzekł o kosztach sądowych oraz kosztach obrony oskarżonego z urzędu.

Apelację od tego wyroku złożył obrońca oskarżonego zaskarżając go w części skazującej oskarżonego za udzielanie odpłatnie narkotyków w postaci marihuany, na korzyść oskarżonego i zarzucił mu:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na treść zaskarżonego wyroku polegający na przyjęciu, że oskarżony M. K. udzielał odpłatnie narkotyki w postaci marihuany D. W.

w listopadzie 2008 r. , w okresie od dnia 1 stycznia 2009 r. do 28 lutego 2009r., w lipcu 2009r., w okresie od dnia 1 kwietnia 2008r. do dnia 30 listopada 2008r., K. J. w okresie od 1 maja 2009r. do dnia 31 lipca 2009r., D. B. w okresie od dnia 1 kwietnia 2009r. do dnia

31 lipca 2009r., T. K. w okresie od dnia 1 maja 2009r. do dnia 31 sierpnia 2009 r. jednocześnie przyjmując, że oskarżony nie mógł popełnić identycznych czynów stawianych mu w zarzutach w okresach, kiedy bezsprzecznie przebywał w zakładach karnych.

2. naruszenie przepisów postępowania karnego, które miało wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a to art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej oceny dowodów w postaci zeznań świadków B. C., D. B., T. K. złożonych w postępowaniu przygotowawczym, w których złożyli zeznania obciążające oskarżonego oraz zeznań tych świadków złożonych na rozprawie, odwołujących wcześniej złożone zeznania, co doprowadziło Sąd I instancji do przyjęcia za wiarygodne zeznań złożonych w postępowaniu przygotowawczym, pomimo, stanowczego ich odwołania przez wszystkich trzech świadków z podaniem jednoznacznych powodów.

Stawiając tak opisane zarzuty, skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego M. K. od zarzucanych mu

w punktach od III do V i od VII do IX oraz XI przestępstw.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Wprawdzie zarzuty sformułowane w wywiedzionym przez obrońcę oskarżonego środka odwoławczym są oczywiście bezzasadne, niemniej w wyniku jego złożenia, inicjującego przeprowadzenie postępowania odwoławczego, doszło do zmiany zaskarżonego wyroku w zakresie kwalifikacji prawnej czynów przypisanych oskarżonemu.

Stwierdzić należy, że przeprowadzona przez tut. Sąd kontrola odwoławcza przekonała, iż Sąd I instancji w sposób poprawny zgromadził materiał dowodowy, dokonał właściwych ustaleń faktycznych, a także wyprowadził słuszne wnioski co do winy oskarżonego, miał natomiast problemy z poprawną kwalifikacją przypisanych oskarżonemu przestępstw w zakresie przyjęcia, które z nich mogą stanowić ciąg przestępstw, nadto błędnie w podstawie wymiaru kary w punktach 3, 4, 5, 6 i 7 wyroku powołał przepis „art. 91 §1 k.k.” – jak wyjaśnił w uzasadnieniu wyroku – z powodu „omyłki edytorskiej”.

Przypomnieć zatem należy, że ciąg przestępstw zachodzi wówczas, gdy sprawca popełnia kilka przestępstw, które charakteryzują się jednorodną kwalifikacją prawną (tożsamość kwalifikacji), podobnym sposobem popełnienia, krótkimi odstępami czasu pomiędzy poszczególnymi przestępstwami oraz brakiem przedzielającego je wyroku skazującego, co do któregośkolwiek z nich. Analizując pisemne motywy zaskarżonego wyroku, nasuwa się wniosek, że sąd orzekający miał problemy z jednym z wyżej wskazanych kryteriów, a mianowicie tożsamością kwalifikacji prawnej w sytuacji, gdy oskarżony dopuścił się kilku przestępstw,

z których część stanowiła czyny jednorazowe, a część czyny ciągłe. Sytuacja ta jest

o tyle niezrozumiała, że Sąd Najwyższy, jak również sądy apelacyjne w wielu judykatach w sposób jednoznaczny i niebudzący kontrowersji stwierdzały, że możliwe jest przyjęcie ciągu przestępstw w sytuacji, gdy jedno lub kilka z nich popełniono jednym zachowaniem, pozostałe zaś w warunkach czynu ciągłego, bowiem i tak czyn ciągły uważa się za jeden czyn. Chodzi o to, aby przy spełnieniu pozostałych przesłanek możliwym było orzeczenie jednej kary

na podstawie przepisu, który znamiona każde z przestępstw wyczerpuje. Przepis zaś art. 12 k.k. nie modyfikuje ustawowego zagrożenia i podstawą do jej wymierzenia za czyn ciągły będzie ten sam przepis co w przypadku przestępstwa jednorazowego. Zatem reasumując – jak słusznie wskazał Sąd Najwyższy – „dopuszczenie się przez sprawcę kilku przestępstw,

z których jedno było czynem jednorazowym pozostałe zaś czynami ciągłym, samo przez się nie wyklucza możliwości przyjęcia w odniesieniu do wszystkich tych przestępstw konstrukcji ciągu przestępstw, o których mowa w art. 91 § 1 k.k.” (wyrok SN z dnia 24.11.2005r. – WA 32/05). Mając powyższe na uwadze, a także uznając, że spełnione zostały pozostałe kryteria upoważniające do przyjęcia ciągu przestępstw, Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w punktach 2, 3, 4, 5, 6 i 7 w ten sposób, że przyjął, iż przypisane w nich oskarżonemu M. K. czyny stanowią ciąg przestępstw z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. i z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku

o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i art. 64 § 1 k.k. i za to na mocy art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu M. K. jedną karę w wysokości 1 roku

i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Ponieważ wyżej wskazany ciąg przestępstw nie mogły stanowić dwa inne przestępstwa połączone w ciąg przestępstw w punkcie

1 wyroku tj. z art. art. 62 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku

o przeciwdziałaniu narkomanii, za które na mocy art. art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z ar. 91 § 1 k.k. wymierzono oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, karę tę należało połączyć karą łączną z wyżej orzeczoną karą, w związku z tym na mocy art. ar. 91 § 2 k.k. orzeczono nową karą łączną w wymiarze 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności. Orzeczona kara z uwagi na wielość popełnionych czynów, ich wysoki stopień społecznej szkodliwości oraz wielokrotną uprzednią karalność oskarżonego, która skutkowałą przyjęciem , iż większości przypisanych mu przestępstw dopuścił się w warunkach recydywy z art. 64 § 1 k.k. - jest karą niezwykle łagodną, jednak mając na względzie kierunek rozpoznawanej apelacji (wyrok został zaskarżony jedynie na korzyść przez obrońcę oskarżonego), Sąd odwoławczy nie miał możliwości jej zaostrzenia, a tym samym był zmuszony co najwyżej wymierzyć ją w tym samym wymiarze co Sąd Okręgowy.

Odnosząc się natomiast do zarzutów podniesionych w złożonej apelacji, to uznać je należy wręcz za oczywiście bezzasadne. Już na wstępie zauważyć należy niekonsekwencję skarżącego, który w pierwszym zdaniu stwierdza, że wyrok „zaskarża w części skazującej oskarżonego za udzielanie odpłatnie narkotyków

w postaci marihuany”, a potem zarzuty podnosi także co do tych czynów przypisanych oskarżonemu, których przedmiotem była sprzedaż amfetaminy, tj. punktu III, VIII, IX, XI aktu oskarżenia, domagając się w części końcowej uniewinnienia oskarżonego od ich popełnienia. W związku z powyższym, Sąd Apelacyjny uznał, że obrońca oskarżonego omyłkowo zawęził na wstępie zarzuty apelacyjne jedynie do przestępstw dotyczących odpłatnego udzielania marihuany, a chodziło mu także o te, które dotyczyły odpłatnego udzielania amfetaminy i tak też potraktował złożoną apelację, jako skierowaną przeciwko wszystkim tym przestępstwom przypisanym oskarżonemu, które dotyczyły odpłatnego udzielania zarówno marihuany, jak i amfetaminy.

Odnosząc się natomiast do podniesionych w apelacji obrońcy oskarżonego zarzutów, to stanowczo stwierdzić należy, że żaden z nich nie zasługiwał na uwzględnienie. W pierwszej kolejności podkreślić należy, że przeprowadzona kontrola odwoławcza nie potwierdziła, aby sąd pierwszej instancji dopuścił się obrazy norm proceduralnych wskazanych w przedmiotowej apelacji. W szczególności nie stwierdzono wadliwości procedowania w zakresie postępowania dowodowego, gdyż Sąd Okręgowy zgromadził pełny materiał dowodowy istotny dla rozstrzygnięcia tej sprawy, całość materiału dowodowego została ujawniona w toku rozprawy,

a następnie poddana wnikliwej, wszechstronnej ocenie, opartej na zasadach prawidłowego rozumowania i zgodnej ze wskazaniami wiedzy oraz doświadczenia życiowego. Wnioski wyprowadzone z analizy dowodów zostały też logicznie oraz przekonująco uargumentowane w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego rozstrzygnięcia i wszystko to sprawia, że nie doszło w tym przypadku do obrazy art.

7 k.p.k. Analizując treść zeznań złożonych przez świadków B. C., D. B., T. K. złożonych w postępowaniu przygotowawczym, a później zmienionych w trakcie rozprawy głównej, to w pełni podzielić należy argumentację

sądu orzekającego przekonującą, że na walor wiarygodności zasługują jedynie ich zeznania złożone w postępowaniu przygotowawczym. Podkreślić za Sądem I instancji należy szczegółowość składanych relacji przez świadków, w których opisywali zarówno okoliczności, jak i miejsce dokonywanych zakupów. Jeśli do transakcji dochodziło w mieszkaniu oskarżonego to opisywali jego rozkład, a także miejsce przechowywania narkotyku. Ich zeznania były spójne, zgodne i logiczne w tym zakresie, a nadto znajdowały potwierdzenie

w pozostałym zgromadzonym materiale dowodowym, w tym w zeznaniach pozostałych świadków, tj. D. W. i K. J., którzy w tożsamy sposób opisywali sposób i miejsce dokonywanego zakupu narkotyków od oskarżonego. Przypomnieć ponadto należy zeznania świadka D. W. złożone podczas konfrontacji z oskarżonym, w których stwierdził, że to właśnie od B. C. dowiedział się o tym, że od oskarżonego można kupić narkotyki - amfetaminę i marihuanę. Zeznania te świadek D. W. potwierdził także podczas rozprawy głównej, a są one dodatkowym argumentem potwierdzającym prawdziwość zeznań złożonych przez świadka B. C. w postępowaniu przygotowawczym. Toteż wbrew twierdzeniom zawartym w złożonej apelacji, Sąd

I instancji nie dopuścił się błędu w ocenie dowodów, a przeprowadzona analiza ich treści nie jest bynajmniej dowolna, a jedynie swobodna, logiczna i zgodna

z doświadczeniem życiowym oraz wskazaniem wiedzy, tak jak to nakazuje dyspozycja art. 7 k.p.k., a tym samym pozostaje pod ochroną tegoż przepisu.

Tym samym, analizując zgromadzony materiał dowodowy, Sąd Apelacyjny nie stwierdził, aby Sąd orzekający dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych,

a podniesiony w tym zakresie zarzut uznał za całkowicie niezasadny. Przypomnieć należy, że dla skuteczności zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, niezbędnym jest wykazanie konkretnych uchybień w ocenie materiału dowodowego, jakich dopuścił się tenże sąd w świetle zasad logicznego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, (por. wyroki: SN

z dnia 20 lutego 1975 r., II KR 355/74, publ. OSNPG 1975, z. 9, poz. 84; z dnia 22 stycznia 1975 r., I KR 1974, publ. OSNKW 1975, z. 5, poz. 58). Natomiast w niniejszej apelacji argumenty podniesione na poparcie tego zarzutu stanowią jedynie polemikę

z ustaleniami sądu, nie wskazując zupełnie jakich to uchybień w ocenie materiału dowodowego dopuścił się Sąd I instancji, które następnie skutkowały błędnymi ustaleniami faktycznymi. Zarzut ten obrońca skarżącego oparł na jednym stwierdzeniu, że skoro oskarżony został uniewinniony od dwóch postawionych mu zarzutów, których nie mógł popełnić, ponieważ był w tym czasie pozbawiony wolności, to również nie mógł popełnić identycznych czynów w innym czasie. Wywód ten w żadnej mierze, wobec trafności pisemnych motywów orzeczenia, nie może być uznany za słuszny. Przeciwnie, wydanie wyroku uniewinniającego co do zarzutów, których oskarżony nie mógł popełnić świadczy o tym, że Sąd Okręgowy miał w polu widzenia zarówno okoliczności które wskazywały na winę oskarżonego, jak i przeczyły, by pewnych czynów mógł się dopuścić. Zgromadzone w tym zakresie dowody zostały szczegółowo ocenione, co znalazło wyraz w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. W żadnym wypadku oceniając, czy sprawca dopuścił się zarzucanego mu czynu, czy też nie, nie można stosować swoistego automatyzmu, polegającego na uznaniu, że skoro jednych przestępstw nie popełnił, to z pewnością – pomimo jednoznacznych dowodów o tym świadczących – nie popełnił też pozostałych. Zresztą w odwrotnym kierunku tego rodzaju rozumowanie było równie niedopuszczalne.

Podsumowując, poza opisanymi wyżej zmianami Sąd Apelacyjny nie dopatrył się podstaw do zreformowania zaskarżonego wyroku, wobec czego w pozostałym zakresie utrzymał go w mocy. Ponadto zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. B. J. kwotę 738 złotych, w tym 23 % podatku VAT tytułem nieopłaconych kosztów obrony z urzędu udzielonej oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym, zwalniając oskarżonego od kosztów sądowych postępowania odwoławczego, którymi obciążył Skarb Państwa.